

AMOR A LA SOLITUD

Res esvera tant l'home mundà com la soledat o vida de concentració. Si hom pogués pintar-la es valdria dels colors més tètrics i paorosos: ho comprova aquella llambregada d'esverament que és dirigida a aquell estol d'ànimes que es tanquen entre els murs i reixes d'un convent; ho palesa la mirada compassiva que és llençada vers el religiós o sacerdot que amb els hàbits grollers manifesta el comiat que dóna al món: i ho diu ben alt la commoció que sent la persona dissipada en posar-se en contacte amb la pietat i recolliment del cristià que serva rigurosament la guarda dels sentits.

La raó d'aquesta desviada apreciació la dóna el Dr. Cardó: «l'home que no viu de la fe, en sentir la mossegada interior de la depressió de l'esperit, esdevé sorrut, perquè passa una paràlisi espiritual», «l'ànima humana és un desert: poblat per les criatures, és la vanitat; poblat per ella sola (sens el conçol de la fe), és l'infern; poblat per Déu, és el Paradís».

L'home dissipat és, diu Sant Francesc de Sales, com la papallona que es llença vers la llum que l'enlluerna i enlluernada li crema les ales, fent-la semblant al cuc o verm que li cal arrossegar-se per terra; podem dir també que és com l'ocellet a qui l'afrau la brillantor del mirallet del caçador i no para esment en què això és l'encís de què es val el caçador per enredar-lo en les seves xarxes: les flors aromàtiques que ofereix la sensualitat deixen el buit més desconçolador i horripilant a l'home dissipat i sensual.

Altrament, l'home de fe, viu plenament acompanyat en mig de la soledat perquè deixa sentir més la veu de Déu que li parla pregonament al seu esperit, ofegada pel tràngol i brugit del món. *En Déu vivim, en Déu ens movem i som dintre de Déu* com el peix en les pregoneses del mar, com l'ocell en l'aire i com la sava en la soca i branques de l'arbre, i sempre s'ha vist que l'home que ha donat més rendiment ha estat sempre l'home que conscientment s'adona que està voltat de Déu.

Qui està en mi i Jo en ell, deia Jesús, aquest donarà copiosos fruits; al contrari l'home donat al món cap a la fi rebaixa el seu nivell reconeixent la veritat d'aquesta expressió del Kempis: «Quant més sóc estat entre els homes, menys home sóc estat».

Santa Teresa de Jesús bastint una caseta per a recollir-se en el jardí de la pròpia casa paterna dóna idea del primer pas de la santedat.

La Regla del Terç Orde, calcada en la dels solitaris del Carmel, és ben explícita en aquest punt; car amb testimonis escripturístics recomana la pràctica del silenci, element primari per a la solitud interior.

«Estatuim que evitin amb gran diligència (els Terçarials) el molt parlar, car segons que és escrit, i prou que ho ensenya l'experiència, en el molt parlar no mancarà pecat, i aquell que és inconsiderat en el parlar en traurà mal». (Art. 30).

La vida de recolliment és doncs, el terreny abonat pel floriment de tota virtut, que per això diu la Regla del Carme: El conreu més adient de la virtut és el silenci o sia la soledat.